

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

№ 38
1 ΦΛΕΒ. '81
20 ΔΡΧ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΤΟ ΒΑΘΟΣ
Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ
ΚΑΚΚΙΝΟ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ
ΔΕΚΑΕΤΙΑ 70
σελ. 5-8

ΤΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ Κ'
ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

ΚΙΝΑ: ΤΟ "ΟΝΕΙΡΟ
ΠΟΥ "ΕΓΙΝΕ
ΣΦΙΛΑΤΗΡΟ
σελ. 10-

ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥΡΑΝΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΚΟΚΚΙΝΟ

ΡΟΛΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟ

"Στην δεκαετία του '70 τ'ά ξίδα με όλα, τ'α γευθήκαμε όλα, φτάσαμε κοντά στο αδύνατο. Τώρα μπορούμε ν'α πεθάνουμε". Ίσως κάπως έτσι αισθάνονται διάφοροι σύντροφοι που κουρασμένοι από τό πλησίασμα του αδύνατου, αρχίζουν και απομακρύνονται από την πολιτική. Και στηριγμένοι πάνω σ'αυτό άστοι και ρεφορμιστές μιλάνε γιά τήν "άστικοποίηση" τής γενιάς του '68, γιά τήν κρίση του μαρξισμού και γιά τήν κρίση τής επανάστασης.

Προτιμάνε νά μιλάνε γιά τά μπάρκια και γιά τά κλάμπ που συχνάζουν τώρα οί άπογοητευμένοι του'68 αντί νά βλέπουν τήν δική τους κατάσταση, τά δικά τους άδιέξοδα και τή δική τους κρίση.

Γιατί άν στό τέλος τής δεκαετίας του '70 ή επαναστατική άριστερά βρίσκεται σέ κρίση, ή κρίση του

καπιταλισμού και του ρεφορμισμού είναι πολύ πύ δυνατή με μεγαλύτερη διάρκεια και άπλώνεται σέ όλη τή δεκαετία. Γιαυτό άλλωστε τό χαρακτηριστικό τής δεκαετίας είναι μία τριπλή κρίση-τού καπιταλισμού του ρεφορμισμού, τής επαναστατικής άριστερας- που ή κάθε μία έχει τή δική της άυτονομία αλλά και σέ ένα βαθμό επιδρά πάνω στις άλλες.

Αυτή ή τριπλή μακρόσυρτη κρίση που τόσο έντονα σφραγίζει τά τελευταία χρόνια τής δεκαετίας που πέρασε, έχει οδηγήσει τούς άστούς σχολιαστές νά βιαστούν νά τήν χαρακτηρίσουν σάν τήν δεκαετία τής άπογοήτευσης τών επαναστατών. Κι όμως ούτε ή πραγματικότητα τών τελευταίων δέκα χρόνων ούτε ή προοπτική τής δεκαετίας που ξανοίγεται μπροστά μας επιβεβαιώνει κάτι τέτοιο.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Η δεκαετία του '70 ήταν ή δεκαετία που είδε τό τέλος τής μεταπολεμικής οικονομικής άνθισης του καπιταλισμού. Τά οικονομικά "θαύματα" κάνουν τέλος και στή θέση τους ξαναεμφανίζονται τά προβλήματα που ό καπιταλισμός -σύμφωνα με τούς άπολογητές του- υποτίθεται ό τι είχε ξεπεράσει μιά γιά πάντα: ά κυκλικές διακυμάνσεις, ό πληθωρισμός, ή άνεργία.

Έστω κι άν οί οικονομικές επιπτώσεις τής οικονομικής κρίσης έμφανίστηκαν άντιφατικές σέ διαφορετικούς τόπους και χρόνους (τό πρώτο μισό τής δεκαετίας σήμα δούτικε από πρωτοφανή άνοδο τών εργατικών άγώνων στήν καρδιά του καπιταλισμού, ένω στήν δεύτερη πενταετία μιά ύφεση του εργατικού κινήματος στήν Εύρώπη συνδιάζεται με επαναστατικά ξεσηκώματα στήν "ύπα νάπτυκτη περιφέρεια") τό γεγονός παραμένει ότι τό παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα μπήκε σέ μιά περίοδο που ή οικονομική βάση τής άνα παραγωγής του συρρικνώνεται: ούτε οί πύ άισιόδοξοι άστοι σχολιαστές δέν προβλέπουν νά τερματιστεί ή κρίση μέσα στή δεκαετία του '80, ένω οί "άπόκοιμιμένες" έσωτερικές άντιφάσεις του άναζωπυρώνονται, τόσο σέ επίπεδο ένδοξου κεραλιστι-

κών άντιθέσεων όσο και σέ επίπεδο ταξικών συγκρούσεων.

Έτσι είναι δύσκολο νά μιλήσει κανείς γιά σταθεροποίηση του καπιταλισμού αυτή τήν περίοδο και γιά "κρίση τής επανάστασης", όταν σέ άγκριση με τύς προηγούμενες μεταπολεμικές δεκαετίες οί έξεγέρσεις ή ταν τόσο πυκνές και δυνατές. Τό μήνυμα του Μάη του '68 -ή επικαιριότητα τής επανάστασης- επιβεβαιώθηκε άνα και ξανά στήν Εύρώπη (Πορτογαλλία), στόν τρίτο κόσμο (Ιράν Νικαράγουα), στόν κρατικό καπιταλισμό (Πολωνία).

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ό διαχωρισμός τής δεκαετίας σέ δύο πενταετίες με κύριο χαρακτηριστικό τής πρώτης τήν άνοδο τών άγώνων στήν Εύρώπη, ένω στήν δεύτερη έμφανίζεται κάμψη του κινήματος στις άναπτυγμένες χώρες και έξαρση τόν χαρακτήρα τής οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού, που στή μιά περίπτωση έδωσε τά περιθώρια σέ καπιταλιστές και σέ ρεφορμιστές νά φθεύρουν τήν εργατική άντίσταση, ένω στήν άλλη τούς τά στέρησε.

Τό '70, ή εργατική τάξη σ'όλες τύς χώρες τής Εύρώπης μπαίνει άρκετά δυνατή στό προσκήνιο. Ήταν

μιά περίοδο μετά από άγώνες, κατακτήσεις, δυνάμωμα μορφών πάλης και όργάνωσης που μεταπολεμικά τό εργατικό κίνημα μέχρι τότε δέν είχε δει. Αυτά παράλληλα με τήν άνάπτυξη διαφόρων άλλων άντικαπιταλιστικών κινήσεων ένω τών φοιτητών, έντε τών γυναικών, έντε τής νεολαίας.

Η δυναμική αυτής τής κατάστασης παντού δημιούργησε κλυδωνισμούς (ή "κρίση τών δικτατοριών" Πορτογαλλία, Ισπανία, Ελλάδα, τό άνέβασμα του κινήματος στήν Ισπανία κλπ) με άποκορύφωμα τήν Πορτογαλλία, όπου τό δράμα τής προλεταριακής επανάστασης άγγιξε τήν πραγματικότητα.

Σέ όλες αυτές τύς χώρες ή διεξοδος διοχετεύτηκε στις έκλογές και οί έλλείδες τών μαζών στήν νίκη τών άριστερών κομμάτων (είναι μιά περίοδος που άνούγει από τό '75 με τήν Πορτογαλλία και κλείνει τό '78 με τήν Γαλλία). Στήν Ιταλία όλοι πάλευαν γιά τήν κυβέρνηση τής άριστερας, στήν Γαλλία γιά τό Κοινό Πρόγραμμα στήν Πορτογαλλία γιά τήν λαϊκή Ένότητα κλπ.

Η άποτυχία όλων αυτών τών έκλογικών διεξόδων, ένει και ή άρχή τής καμψής γιά τά επαναστατικά κινήματα σ'αυτές τύς χώρες. Αύ-

τή ή περίοδος συμπέπει, όχι τυχαία, με τήν έξουση τής οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού.

Η οικονομική κρίση δέν έμφανίστηκε με καταστροφικές διαστάσεις που νά τσακίσουν τήν άυτοπεποίθηση και τύς όργανώσεις τής εργατικής τάξης. Η οικονομική κρίση συνέβαλε στήν κάμψη τών άγώνων με διαφορετικό τρόπο. Ό μακρόσυρτος χαρακτήρας τής πήρε τήν μορφή ένός παρατεταμένου πολέμου φθοράς τής εργατικής μαχητικότητας.

Σ'αυτή τήν συγκρουση, ή έννοποίηση τών εργατικών άγώνων και ή πολιτική τους έκφραση κυριαρχήθηκε από τήν ρεφορμιστική προοπτική μιάς έκλογικής άλλαγής. Και ένω οί εργάτες στήριζαν τύς έλλείδες τους στήν προοπτική μιάς καλύτερης οικονομικής διαχείρισης μέσα άπό τήν έπέρχόμενη έκλογική νίκη τών άριστερών κομμάτων, οί καπιταλιστές προχώρουν στήν δική τους διαχείριση τής κρίσης που ύπονόμευε τήν ένότητα και τύς κατακτήσεις τής εργατικής τάξης: Είσαγωγή νέας τεχνολογίας σέ όρισμένους κλάδους όπου οί εργάτες που άπασχολούνται είναι "πρόνομιούχοι", διάβρωση τής διαπραγματευτικής δύναμης τών εργατών σέ "καθημερινούς" κλάδους, προγράμματα προστατευτισμού με έθ

